

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/73/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6320010123
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6320010123.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného X. Z., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. augusta 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 4T/48/2020 zo dňa 10. mája 2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného X. Z. a okresného prokurátora zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 4T/48/2020 zo dňa 10. 05. 2021 bol obžalovaný X. Z. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v tomto rozsudku.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8, § 37 písm. m), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodenému mal. Q. Z. spôsobenú škodu vo výške 405,20 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že v predmetnom trestnom konaní boli produkované dve skupiny dôkazov. Prvá skupina predstavuje dôkazy svedčiace v jeho prospech, napr. jeho výpoveď, výpoveď poškodenej, výpovede svedkov B. F., X. Z., U. O., G. Z., U. Z. a U. Q., ktoré podľa neho jednoznačne preukazujú jeho nevinu. Druhá skupina dôkazov predstavuje dôkazy, ktoré sú v napadnutom rozsudku vykladané v jeho neprospech. Ide však spravidla len o dôkazy nepriame alebo dôkazy, ktoré jeho vinu nepreukazujú, resp. dôkazy sporné, ktoré možno vykladať rovnako aj v jeho prospech. Väčšina svedkov vypovedala v jeho prospech, s výnimkou jedného, a to Q. Q. v prípravnom konaní, keďže na hlavnom pojednávaní tento využil svoje právo odoprieť vypovedať. Všetci ostatní svedkovia svojimi výpoveďami preukázali skutočnosti uvádzané ním o tom, že poškodenú nikdy netýral, pričom medzi nimi neboli len osoby z jeho rodiny, ale aj príbuzní poškodenej. Napokon aj samotná poškodená ho podporila pri svojej výpovedi, teda poprela akékoľvek týranie. V tejto súvislosti poukázal na právnu zásadu „testis unus, testis nullus“, teda „jeden svedok je žiadny svedok“. Jeho odsúdenie nemožno stavať na výpovedi jediného svedka za situácie, keď šiesti ďalší svedkovia a aj samotná poškodená vypovedali celkom v jeho prospech. Pokiaľ ide o výpoveď svedka P. Q., osoby mladšej ako 18 rokov, tento nevypovedal nič o skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Jediné, čo tento svedok uviedol v prípravnom konaní, bolo, že údajne mu mal niekto z rodiny obžalovaného

povedať, že ak jeho otec „nestiahne papiere, bude zle“. Toto tvrdenie je však len tvrdením, nikdy nebolo preukázané, že by k takej vyhrážke malo vôbec niekedy dôjsť. Ak by aj niekto z jeho rodiny niečo povedal svedkovi, čo poprel, nemá o tom najmenšiu vedomosť, nemá s tým nič spoločné, a ani by s takým konaním nesúhlasil. Taktiež poukázal na výpoveď svedkyne Q.. Z. G., obvodnej detskej lekárky, ktorá neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili v prospech dôvodnosti podanej obžaloby. Sama povedala, že deti nikdy nevyzerali, že by mali byť týrané, alebo že by im malo byť akýmkoľvek spôsobom ublížené. Čo sa týka poškodenej, uviedla, že tá sa jej nikdy na obžalovaného nestožovala. K výpovedi svedkyne Q. Q. uviedol, že tá nebola nikdy svedkom žiadneho týrania, v prípravnom konaní vypovedala len o skutočnostiach, ktoré mala údajne počuť „z druhej ruky“, o ktorých jej mal údajne povedať jeho maloletý, vtedy len 6 ročný syn X., avšak tieto skutočnosti sa nepreukázali v značnej miere ani výpoveďou maloletého X. Z.. Čo sa týka trestného oznámenia, toto samo o sebe nie je dôkazom v trestnom konaní a poškodená krátko po jeho podaní uviedla, že si to len vymyslela, lebo na neho žiarila a tiež preto, že bola na neho nahnevaná, že im odobrali deti do ústavnej starostlivosti. Po celú dobu trvania trestného konania potom poškodená trvala na tom, že nič z toho, čo uvádzala v trestnom oznámení, nie je pravda, prípadne využila právo odoprieť vypovedať. Keďže v podstate žiadny zo svedkov (okrem Q. Q.) nevytvoril žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by svedčili v prospech dôvodnosti podanej obžaloby, súd svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o znalecké posudky. G. Q.. Q. a Q.. Q. svoje závery v znaleckých posudkoch opierali predovšetkým o podané trestné oznámenie a z tohto vychádzali a v rozpore s § 145 ods. 1 Trestného poriadku robili právne závery, čo prináleží výlučne súdu, a nie znalcom. Takto boli závery ich znaleckých posudkov skreslené a nepresvedčivé. MUDr. Q. na hlavnom pojednávaní uviedol, že zranenia, aké boli zistené u poškodenej a maloletého Q. Z., boli bežnými ľahkými zraneniami, ktoré mohli vzniknúť aj bez akéhokoľvek cudzieho zavinenia. Q.. Q. svoje závery tiež opierala len o trestné oznámenie a akési šablónové metódy, ktoré považuje za nedostatočné na preukázanie viny. V prípade, ak súd sám považuje znalecké posudky za v podstate jediný alebo hlavný dôkaz proti jeho osobe, je potrebné, aby bral do úvahy, že znalkyňa závery o jeho údajnej agresivite zakladala výlučne na tom, ako nakreslil obrázok ľudskej postavy, alebo ako popísal atramentové škvrnky v tabuľkách, čo nemožno považovať za dostatočné na rozhodnutie o vine, najmä s prihliadnutím na to, že inak boli takmer všetky dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v jeho prospech. Ak boli v konaní produkované také početné dôkazy v jeho prospech, a niektoré závery znalcov, ako napr. Q.. Q., mohli byť vykladané rovnako v jeho prospech ako v jeho neprospech, je nevyhnutne potrebné, aby súd dostatočne presvedčivým spôsobom odôvodnil, prečo tieto znalecké posudky vyhodnocoval v jeho neprospech, a prečo dôkazy v jeho prospech nezohľadnil. S týmto sa okresný súd riadne nevysporiadal, výsluchy svedkov v jeho prospech označil za tendenčné, relevantným spôsobom však nezhodnotil a nezdôvodnil, prečo ich tak označil, a teda prečo ich pri rozhodovaní nepoužil a nerozhodol na ich základe v jeho prospech. Z tohto dôvodu považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Tiež poukázal na to, že mu bolo kladené za vinu aj to, že mal na poškodenú vyťahovať nôž, avšak táto skutočnosť z dôkazov, ktoré súd uviedol ako svedčiace v jeho neprospech, z nich nevyplývala, ani sa nimi nepotvrdila. Záverom uviedol, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní nebolo relevantným spôsobom preukázané spáchanie skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v obžalobe. Z dokazovania vyplýva, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, sa vôbec nestal. Svoje deti miluje, na družku sa nehnevá, ale dozvedel sa, že tá sa o deti vôbec nezaujíma, nenavštevuje ich, ani im netelefonuje. Chcel by sa po skončení tejto trestnej veci čím skôr dostať na slobodu a následne zlepšiť podmienky, v akých predtým žili, aby mohol získať deti opäť do svojej starostlivosti. S deťmi má pekný vzťah, na dôkaz čoho predložil posledné listy od syna Janka, v ktorých mu písal, že ho má rád a teší sa na neho. Za situácie, kedy boli produkované dve kategórie dôkazov, bolo podľa jeho názoru na mieste minimálne aplikovať zásadu in dubio pro reo. Preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí, alternatívne, aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj intervenujúci prokurátor, ktoré písomne odôvodnil v podstate tým, že trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Pri určovaní druhu a výmery trestu je potrebné prihliadať okrem skutkových okolností prípadu aj na osobu páchatela. Je dôležité skúmať možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska jeho budúceho správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Poukázal na znenia § 208 ods. 3 písm. d), § 34 ods. 1, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, kedy podľa

ustálenej súdnej praxe možno za okolnosti prípadu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona považovať skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov obdobných trestných činov. To znamená, že sa musí jednať o okolnosti vybočujúce z obvyklého rámca, charakteristické pre danú trestnú činnosť. Už zo samotného názvu § 39 Trestného zákona je zrejmé, že ide o mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, a nie o pravidelný postup súdu. Toto ustanovenie sa preto nemôže odôvodniť len bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami. Takáto výnimočnosť alebo neštandardnosť objektívne spôsobuje, že trest ukladaný v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby by bol pre páchatel'a neprimerane prísny, a na dosiahnutie účelu trestu by postačoval aj trest kratšieho trvania. Za procesne relevantné okolnosti, podmieňujúce možnosť aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu možno považovať len také, ktoré sa bežne nevyskytujú, resp. súhrn viacerých takýchto okolností, ktoré by vyznievali v prospech obžalovaného a mali by význam pre mimoriadne zníženie trestu. Dá sa konštatovať, že súd svoju pozornosť upriamil takmer výlučne na pomery páchatel'a a v tejto súvislosti aj uviedol právne úvahy, ktoré ho k takémuto záveru viedli. Jeho výhrada smeruje k tomu, že súd síce na jednej strane správne obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, na druhej strane mu tento mimoriadne znížil. Pomery páchatel'a ako ďalšia materiálna podmienka pri mimoriadnom znížení trestu sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Jedná sa o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Vyžaduje sa, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Za pomery páchatel'a možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku a pod. V posudzovanom prípade však podľa jeho presvedčenia neexistuje žiadna taká okolnosť, ktorú by bolo možné posudzovať ako pomery takého charakteru, z ktorých by bolo zjavné, že uložený trest odňatia slobody v rámci zákonnej trestnej sadzby, čo i len na jej dolnej hranici, by obžalovaný pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Okolnosti, ktoré súd pomenoval sú bežné, ničím nevybočujúce z obvyklých okolností, ktoré zvyčajne môžu nastať v dôsledku výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Navyše takto uloženým trestom zároveň nebude naplnená represívna zložka trestu. Práve uložením nepodmienečného trestu v primeranej výmere by bol naplnený aj ďalší účel trestu, tzv. individuálna prevencia. Uloženie trestu na dolnej hranici by účinnejšie výchovne pôsobilo na páchatel'a a z jeho pohľadu existuje aj obava, že trest, aký bol obžalovanému uložený, môže obžalovaného negatívne povzbudiť do budúcnosti pri páchaní ďalšej trestnej činnosti. Táto obava vyplýva aj z postoja obžalovaného, ktorý spáchanie skutku popiera, neprejavil minimálnu sebareflexiu a ľútosť. Na základe uvedených skutočností preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere 9 rokov a 8 mesiacov.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomne podaného odvolania a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste s tým, aby krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zaviazania k povinnosti nahradiť škodu vo výške 405,20 Eur. Čo sa týka odvolania obžalovaného, to navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomne podaného odvolania, v ktorom boli uvedené všetky relevantné skutočnosti. Navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, alternatívne, aby po zrušení rozsudku vec vrátil okresnému súdu. Čo sa týka odvolania okresného prokurátora, to navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa a zotrval na písomne odôvodnenom odvolaní.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného bolo podané

včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného, ako aj okresného prokurátora, nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k výroku o vine, treste, aj náhrade škody. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 44 - 50), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody obžalovaného, krajský súd konštatuje, že sa nestotožňuje s názorom obžalovaného, že trestné oznámenie samo o sebe nie je dôkazom, i keď ide len o podklad slúžiaci na začatie trestného stíhania či vznesenie obvinenia, ktorého pravdivosť je až v ďalšom priebehu prípravného konania preverovaná dôkazmi zabezpečovanými a vykonávanými orgánmi činnými v trestnom konaní. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu trestné oznámenie spadá do kategórie „všetkého“ v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona, vrátane „oznámenia“. Trestné oznámenie preto môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku. To platí bez ohľadu na okolnosť, že oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu je podnetom na začatie trestného stíhania. Ako je zrejmé zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 19. 04. 2021 (č. I. 765 spisu), súd v súlade s § 269 Trestného poriadku prečítal trestné oznámenie ako listinný dôkaz, teda tento dôkaz bol vykonaný v súlade so zákonom. Skutočnosti uvádzané poškodenou v trestnom oznámení korešpondujú aj s výpoveďou svedka mal. X. Z., syna obžalovaného, ktorého výpoveď bola v zmysle § 135 ods. 4, § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehratá z DVD nosiča na hlavnom pojednávaní, a v rámci ktorej popísal, ako obžalovaný bil jedným poškodeným Q. Q., ako aj poškodeného mal. Q. Z.. Skutkové závery sú potvrdené aj výpoveďou svedkyne Q. Q., ktorá pracuje ako profesionálny náhradný rodič, a u ktorej sa aktuálne nachádza mal. X. Z., pričom jej uvádzal rovnaké skutočnosti o tom, ako obžalovaný bil poškodených, a mal pri tom použiť aj nôž, čo maloletý aj názorne predviedol, keď si sám pod krk priložil príborový nôž so slovami „takto oco mame robil“.

Čo sa týka namietaných záverov znaleckých posudkov Q.. B. Q. a Q.. X. Q., aj krajský súd konštatuje, že Q.. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že ku zraneniam mal. Q. Z. došlo s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobom, ako uviedla poškodená vo svojej výpovedi. Samozrejme pripustil aj možný iný spôsob mechanizmu vzniku zranení (čo je v podstate možné konštatovať pri každom type zranenia), avšak osobne zastáva názor, že úrazový mechanizmus bol spôsobený takým spôsobom, ktorý vyplynul z výpovede poškodenej. Taktiež vypovedal, že je málo pravdepodobné, že pokiaľ mala poškodená popáleninu na ruke okrúhleho tvaru o veľkosti cigarety, že takéto zranenie bolo spôsobené vyliatím horúcej vody z čajníka, a nie cigaretou. Rovnako tak Q.. Q. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní ozrejmla, že pri kreslení postavy, ako jednej z diagnostických metód, sa nehodnotí umelecké nadanie probanda, ale na základe manuálov sa hodnotia jednotlivé symptómy alebo črty osobnosti. Aj tieto dôkazy len potvrdzujú, že ku spáchaniu skutku tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku, zo strany obžalovaného skutočne došlo.

V neposlednom rade je potrebné poukázať na výpoveď svedka Q. Q., otca poškodenej, ktorý v okrem iného uviedol, že bol očitým svedkom toho, ako obžalovaný bil poškodenú päšťami po celom tele, keď u neho spala na posteli, pričom ju obžalovaný aj stiahol z postele. Tiež mu mala sama poškodená uviesť, keď sa jej pýtal na zranenia na tvári, alebo vybité zuby, že ju zbil obžalovaný.

Záverom k tejto časti napadnutého rozsudku týkajúceho sa výroku o vine krajský súd už len poznamenáva, že prokurátor v rámci záverečnej reči nenavrhol zmenu právnej kvalifikácie skutku uvedeného v obžalobe, ale len požiadal o opravu pisárskej chyby, kedy v právnej kvalifikácie vypadol kvalifikačný znak aj podľa § 138 písm. a) Trestného zákona, pričom už zo samotného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 17. 01. 2020 je zrejmé, že skutok bol právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Tento návrh na opravu pisárskej chyby tak nemal žiadny vplyv na procesné práva obžalovaného, keďže nedošlo ku zmene trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Zároveň je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednáváný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný Q. Z. žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých nepriamych dôkazov, logicky na seba naväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právne záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Vo vzťahu k uloženému trestu a odvolacím námietkam okresného prokurátora krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnúť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje. Správne okresný súd poukázal na požiadavku primeranosti trestu, v rámci ktorej zohráva významnú úlohu sudcovská individualizáciu trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom individualizované v každom konkrétno prípade tak, aby zodpovedali všetkým skutočnostiam daného prípadu. Aj krajský súd považuje navrhovaný trest vo výmere 9 rokov a 8 mesiacov (aj keď na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby) za neprimerane prísny, ktorý nezohľadňuje všetky okolnosti prejednávaneho prípadu. Preto správne okresný súd vzhľadom na osobu obžalovaného (jeho sociálne pomery), okolnosti prípadu (postoj samotnej poškodenej k spáchanému skutku) dospel k záveru, že je na mieste aplikovať ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, a napokon

uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Takto uložený trest je potom aj podľa krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.